

„Maradj mozgásban, keresd utadat!”

SZENT JAKAB (július 25.)

Néhány év óta egyre kedveltebbé válik a zarándoklat az észak-spanyolországi Galiciában fekvő Santiago de Compostela-ba. Az egész világról egyre több zarándok járja végig ezt az utat, amely mellé számos zarándokszállást építettek, és amely még ma is mély átélésre nyújt lehetőséget: úton lenni és megérkezni, ez a két pólus az, amelyek életünkhöz tartoznak, s amelyek mozgásban tartják azt. Tényleg mély élmény, néhány hétig vagy még tovább úton lenni, egyedül vagy társakkal, akikkel útközben találkozunk, hogy aztán a célnál, Santiago pompás katedrálisában, együtt imádkozzunk Szent Jakab sírjánál.

Jakab Zebedeus és Szalome fia volt. Ahogy apja és öccse, János, ő is halászként dolgozott. Az apa nyilvánvalóan rendelkezett néhány csónakkal. Tehát tehetős volt, nem úgy, mint Péter, akinek a vízben állva kellett kivetnie hálóját. Jakab volt az egyház első apostolvértanúja. Életéről nem sokat tudunk. Annál gazdagabbak a legendák, amelyek életéről és holttestéről keringenek. Jakab valószínűleg Spanyolországban tértett, s amikor aztán visszatért Jeruzsálembe, lefejezték. Csontait a VII. században, miután az arabok meghódították Jeruzsálemet, Santiago de Compostela-ba vitték. Erről legenda is szól. Az egyik legenda azt meséli, hogy a szent teste csodálatos módon jutott vissza működésének területére. A szarkofágot 830-ban találta meg Iria püspöke Galícia partjánál azon a helyen, amely a „Campus Stella – csillag mezeje” nevet kapta. Egy másik legenda arról számol be, hogy két tanítványa egy bárkára vitte holttestét, és Isten bölcsességére bízták, hogy irányítsa a bárkát. Az Úr angyala a bárkát Galiciába kormányozta, ahol a két tanítvány eltemette a szent holttestét. A hely felejtésbe merült, és sűrű cserje nőtt a sír fölé. Évszázadokkal később egy remete látott egy megmagyarázhatatlan fényt. Amikor a fény nem hunyt ki, a remete elkezdett ásni a földben, és megtalálta Jakab sírját. II. Alfonz király hallott az esetről, és templomot emeltetett a sír fölé. Így vette kezdetét az egész keresztény nyugat egyik legjelentősebb zarándoklata.

Jakab Spanyolország nemzeti szentje és a zarándokok védőszentje. Zarándokkagylóval ábrázolják, hosszú bottal, útitáskával és lopótkel. A zarándokok, akik útra kelnek Santiagóba, magukkal hordják ismertető jelként a Jakab-kagylót. A kagyló a tengerre emlékeztet. A kereszténységben a kagylókat temetkezési kísérőtárgyként használták. A kagyló a sír képe, amelyből a kereszténység fel fog támadni. A kagylóban nő az értékes gyöngy is. Máriát gyakran ábrázolják kagylóval, mert ő szüli meg méhéből az értékes gyöngyöt, Krisztust. A gyöngy azonban mindig a valódi én szimbóluma is. A zarándokok magukkal hordják a kagylót, egyrészt a Szent Jakab körül keringő

legendák emlékére, akit ugye a tenger mosott a partra, és akinek sírját csodálatos módon találták meg. És a zarándokkagyló a zarándokok számára egyben annak jelképe is, hogy útra keltek valódi énjük felé. Az úton megválnak mindazoktól a szerepektől és álarcoktól, amelyek mögé oly gyakran elbújtak. A santiagoói zarándokút a középkorban kilenc hónapig tartott. A zarándokok számára újjászületést jelentett,

hogy olyan hosszú időre útra keltek. És sok zarándok még ma is átéli, hogy ott valami újjászületik benne.

A szükség, amitől napjainkban Szent Jakab meg szeretne bennünket szabadítani, a mozdulatlanság, a dermedtség. Bár világunkban nagyon nagy mobilitás uralkodik, és kifelé minden mozgásban van. Ám belül ez a kor nem az új nagy mozgalmak kora, amelyek mozgásba hoznak valamit ebben a világban. Ma sokaknak minden mindegy. Korunk nem mozgat, mert mindent megenged. Mások pedig abbéli félelemből, hogy elveszítik tartásukat ebben a világban, fundamentalista irányzatokba kapaszkodnak. Egy ilyen helyzetben mindkét dolog fontos: egyrészt, hogy szilárdan tudjunk állni, stabilitást nyerjünk, ahogy azt Szent Benedek ajánlja. De éppilyen fontos a zarándoklás során nyert tartás, amely mozgásba hoz bennünket, és viszonylagossá teszi azt, amibe annyira kapaszkodunk. A zarándok semmit sem vihet magával, sem tulajdont, sem hírnevet. Útra kel. Szabaddá válik mindentől, ami köti őt. Elindul Isten felé. A zarándoknak célja van. Számára nem minden mindegy, ahogy az a posztmoderne köreiben szokás. A zarándoklás mindig a változás egyik útja, és út, amely Istenhez vezet. Jakab története jó utat mutathat nekünk, hogy mozgásba lendüljünk ebben a világban, és átlépünk minden felett, ami felületesen szemünk elé tűnik, azzal a céllal, hogy útra keljünk a láthatatlan felé.

Életünk úton levés. Légy figyelmes életed útján. Ha vándorolni indulsz vagy sétálni, akkor figyelj minden lépésedre. Akkor megérezed, hogy a vándorlás életünk fontos képe. Szabaddá járjuk magunkat mindattól, ami megköt és fogva tart bennünket. Egyre tovább megyünk. Nem állunk meg. Készek vagyunk minden lépéssel megváltozni. A vándorlás átváltoztathat, ha tudatosítjuk magunkban: Egy cél felé tartunk. „Hová is megyünk? – Mindig haza!” Érezd meg haladás közben, hogy belül is mozgásban maradsz-e, hogy olyan belső úton jársz-e, amely *valóban Istenhez vezet*.

*„Aki rohan, azt az idő szorítja, aki zarándokol, azt az idő tágtítja.
Aki menekül, önmaga elől fut, aki zarándokol, önmaga felé tart.
Aki menetel, másokhoz igazodik, aki zarándokol, saját ritmusára jár.
Aki túrázik, teljesít, aki zarándokol, teljessé lesz.
Aki kirándul, kikapcsolódik, aki zarándokol, bekapcsolódik.
Aki sétál, nézelődik, aki zarándokol, befelé figyel.
Aki bóklászik, céltalan, aki zarándokol, célra talál.
Aki zarándokol, úton van. Aki zarándokol, jó úton van.”*

Santiago de Compostela (Spanyolország)

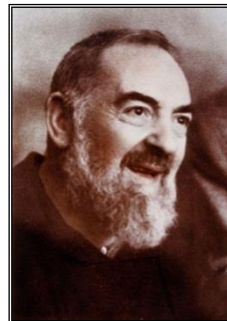

A korabeli krónikák szerint a júliusi éjszakákon rejtélyes fényeket láttak egy búzamezőn, egy kis földhalom fölött; ezen a helyen áll ma a Santiago-székesegyház. Egy Pelagius nevű remetének, aki önsanyargató magányban élt, álmában megjelent Szent Jakab, s arra buzdította, hogy ássák fel a kis dombot, mert ott rejlenek földi maradványai. A sír felfedezése után II. Alfonz, Asztúria királya, valamint II. Leó pápa és Nagy Károly – a hitet politikával ötvözve – templomot építettek e helyen, s a

szentet, vagyis Santiagot pedig a Spanyolországot akkoriban uralmuk alatt tartó mórok elleni keresztény küzdelem védelmezőjének nyilvánították. A korabeli politikai vezetők arra használták a szent kultuszát, hogy elindítsák a csaknem 500 évig tartó Reconquista, a mór megszállás alóli visszahódítás lassú folyamatát. Szent Jakab alakját gátlástalanul kihasználta az egyház és az ibériai nemesség, amely „Szent Jakab nevében, előre, Spanyolország!” felkiáltással küldte katonáit a véres, kilátástalan csatákba.

A rendkívül hatásos látványt nyújtó Santiago de Compostela képét a Plaza del Obradoiro álló fenséges székesegyház uralja. A katedrális a XII. században épült, majd 1738-ban került átépítésre; ekkor készült el a csodálatos homlokzat, a spanyol barokk igazi gyöngyszeme. A zarándokok mindennap hosszú sorokban állnak a Dicsőség kapujához vezető kettős lépcsősoron. A templom belsejében, a főoltár mögött keskeny kis lépcső vezet a szent arannyal, ezüsttel és drágakövekkel ékesített szobrának háta mögé. A hívők között az a szokás, hogy átkarolják a szobor vállát, és megcsókolják a tarkóját. A zarándoklat csúcspontja a délben celebrált ünnepélyes szentmise, amikor a kereszthajóban meglengetik a híres *botafumeirót*, a világ legnagyobb és legsúlyosabb tömjéntartóját. A hatalmas füstölőt erős kötelek rögzítik a mennyezethez, s hat erős emberre van szükség ahhoz, hogy meglóbalják azt a hívők feje fölött. Azokban az években, amikor az apostol mártírhalálának emléknapja, július 25. vasárnapra esik, nemcsak a katedrális, de az egész város is a Szent Jakab-év lázában ég.

Sokak számára itt, a Szent Jakabról elnevezett galíciai városban ér véget az „El Camino”, ez a meghatározó zarándokút, amely egyszerre vallási, misztikus élmény és kaland. Már a középkorban is zarándokok ezrei taposták ezt az utat, s történetük ma, tizenegy évszázad múltán is minden évben megismétlődik, mindörökre elválaszthatatlanul összekötve a szent és a profán szférát. A Pireneusoktól az Atlanti-óceánig, az örök hó birodalmától Galícia fjordszerű öblein át egészen a Spanyolország északnyugati partvidékén található, Santiagótól 70 kilométerre lévő Cabo Finisterréig vezet az út. Sokak számára csak itt, ebben a fenséges természeti környezetben, röpködő sirályok, meredek szirtek, szél tépázta rekettvebokrok között ér véget a zarándoklat.

„Viselj mindent békével!
A megtérés érdekében tégy mindent
az isteni igazságszolgáltatás mérlegére!”

Padre Pio
4/7.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (2.)

...Igazság szerint kettejük találkozása 1948-ban, a húsvéti ünnepek alkalmával zajlott le. Ebben az évben a húsvét március 28-ára esett, és a húsvétot követő héten történt, hogy a fiatal lengyel pap, Karol atya, kihasználva szabadságát, a Gargano-fennsíkra utazott. A zarándokútra egy nála pár évvel fiatalabb diáktársa, Stanisław Starowieyski kísérte el, aki ekkor még szeminarista volt, együtt indult el Karol atyával Krakóból, és ekkoriban együtt is lakott vele a Belga Intézet Kollégiumában. A Karol atya és Pio atya között lezajlott találkozóhoz tehát az egyetlen megbízható tanúja Stanisław atya volt, aki papi szolgálatát Brazíliában végezte, és ott is halt meg 1986-ban.

A fiatal Karol atya Rómában hallott Pio atyáról, eljutott hozzá a kapucinus szerzetes szentségének híre, valamint a neki tulajdonított csodás események elbeszélése. Értesült a barát stigmáiról, de a személye körül ekkoriban zajló vitákról is. Karol atya hármassal indult útnak a San Giovanni Rotondokolostorba: azért, hogy személyesen is láthassa Pio atyát; hogy részt vegyen az atya szentmiséjén; és ha lehet, szentgyónást is végezzen nála. Még egy különös információ számunkra, hogy Karol atya ekkoriban fejezte be teológiai tanulmányait Rómában, és kezdte el írni doktori értekezését, amelynek témája a következő volt: a hit doktrínája Keresztes Szent János szerint. Tudjuk, Keresztes Szent János az egyháztörténet egyik kiemelkedő jelentőségű misztikusa, és a misztikus élet nagy tanítója volt. Mindezek alapján feltételezhetjük, hogy Karol atya utazásának okai között szerepelt a felsorolt három célon túl az az egyéni érdeklődés is, hogy személyesen is megismerhessen egy „élő misztikust”, aki már az egészvilágon a szentség hírében állt, és számos pap szentként tisztelte.

A két lengyel pap vonattal érkezik San Giovanni Rotondóba, ugyanazzal a közlekedési eszközzel, amellyel annak idején a Krakóból Rómába vezető utat is megtették. Este érkeznek a városba, a húsvét utáni hét egyik napján. Karol atyának sikerül néhány szót váltania a szent stigmákat viselő baráttal. Csak egy-két szót, semmi többet. Természetesen a misztikus Pio atya számára a rövid idő nem jelenthetett akadályt abban, hogy mindazt, ami szándékában állt, elmondja a fiatal lengyel papnak... (folytatás következik)